

com si per aquí hi hagués passat un parell de mesos la kultura dels soldats del kaiser.

Qui en té la culpa d'això?—clama el poble, indignat.

Aquesta vegada no va ser el clero, sinó l'aigua de Moncada, es dir, les conduccions de l'aigua de Moncada.

Doncs a canviar les conduccions.

I ja hi som. Els radicals les volen de ferro. Diuen que són les bones. Els de la Lliga les volent de ciment—de can Duràn.—Diuen que són millors.

Y en estas disputas no llegaron los perros, però si un vot unànim de confiança de l'ajuntament, que va caure com un altre tifus sobre l'atribulat senyor Boladeres.

Qui, en el dubte de renunciar-lo o quedar malament amb Barcelona, o amb els radicals, o amb la Lliga, o amb tots plegats..., fa una alcaldada, suspèn el trànsit els dies anomenats sants, i veusaquí el senyor Boladeres que dimiteix l'alcaldia i torna el vot de confiança als que li varen fer aquest regalo, molt més feixuc que'ls famosos taulons de l'altra vegada.

Però vaja, d'alcalde de R. O. no'n faltaran. Herodes encara en va deixar molts.

***

El *Castelar de la Bordeta* i conseqüent candidat senyor Mans ha rebut una carta del seu quefe, l'escrivent del secretari del senyor Ossorio, convidant-lo a anar a Madrid a sentir en Maura.

I en Mans no hi faltaran, no hi pot faltar. Per a ser tant orador com en Maura sols necessita pendre-li el gest parabòlic al gran mallorquí.

I l'hi pendrà, no ho dubtin que l'hi pendrà.

En Mans és home i candidat per això i molt més.

Ja ho va demostrar quan va debutar de gran tribú a l'ajuntament amb paragrafs com aquest:

«Voy a tener el gusto, la satisfacción y el honor de formular ante la dignísima corporación municipal una moción, una proposición, un dictamen, una súplica, un ruego...»

Castelar!

Don J. Figueres Cabús, radical

Tenim la consciència ben tranquil·la dels nostres actes. Les actituds, les conductes, la manera de comportar-nos en política, no són més, en nosaltres, que un fruit ponderat de lo que'l cor ens diu i el cervell ens aconsella.

Però, no obstant, no som tant frets ni tant impassibles que no veiem amb goig com la nostra conducta i la nostra actitud són avalades amb la conducta i l'actitud dels altres. Per això hem llegit amb gust i amb alegria la carta que don Joan Figueres i Cabús, diputat provincial electe, ha dirigit a nostre quefe don Alexandre Lerroux fent professió de fe radical.

Es un altre pas cap a l'unió de tots els republicans en un sol partit, en una sola organització i baix la quefatura i direcció de la persona que per sos mèrits, son talent i sa activitat pot assolir la confiança de tots els republicans de Catalunya.

A continuació reproduïm la carta del senyor Figueres, sentint-nos orgullosos d'haver fet lo

que ferem quan tant bellament pot servir de pauta perquè les voluntats i les energies disperses s'uneixin i convergeixin en un fi comú.

«Señor don Alejandro Lerroux.

«Muy señor mío y distinguido correliogario: Modesto republicano nacionalista relegado a la reserva por dudas de mi espíritu y desmayos de mi voluntad, sin ambiciones ni esperanzas, fuí requerido con apremios del mayor grado para que de repente mi nombre figurase en candidatura.

«No supe negarme al sacrificio, y a la lucha fuí enardecido por la corriente de cordialidad que ha unido a radicales y a nacionalistas, sin otro propósito que prestar un servicio a mis amigos, bien seguro de que la suerte no cometería la injusticia de dar el triunfo de la minoría al menos merecedor de los tres, como así lo creía todo el mundo.

«Pero sin duda por mis relaciones comerciales, que son muchas, o por carecer de aquellos enemigos personales que crea la pasión política a los luchadores, el sufragio me ha favorecido con algunos votos más que a mis compañeros, y he sido inesperadamente proclamado diputado provincial.

«Debo el acta, en primer término, a la lealtad y al denuedo de los electores radicales, y al proclamarlo expreso mi gratitud a ese partido, cuya disciplina y cohesión admirables se han patentizado.

«Pero yo no sabría tomar posesión del cargo si antes no hiciese una declaración y realizase un acto que me impone mi estado actual de conciencia.

«Desde hace mucho tiempo creo que el ideal republicano es y será una aspiración platónica hasta que sus defensores se unan para realizar una acción común.

«La unión será imposible si no se hace por actos individuales y a base de una organización bien disciplinada.

«Las declaraciones de usted demostrando que el nacionalismo progresivo, liberal y republicano caben en el partido radical, democrático y autonomista, acaban de convencerme.

«Y en tal estado de conciencia yo no podría actuar eficazmente en la Diputación provincial como independiente, porque carezco de personalidad, ni afiliado donde hoy no están mis convicciones, porque yo no hago comedias.

«Entiendo, pues, que lanzado a la política activa sirvo mejor a mis ideales y a mis electores ingresando en el partido radical, poniéndome al lado de los diputados provinciales de la misma filiación y ofreciéndome a usted con una leal adhesión y correcta disciplina.

«Le ofrezco a la vez bien sinceramente mi amistad particular y afecto, y con la mayor consideración quedo de usted muy atento seguro servidor que su mano besa, J. Figueres.»

Nada hay más funesto para el carácter de un país que el predominio (no el desarrollo) del comercio. La Holanda agrícola, marítima, artística, científica y filosófica del siglo XVI rechazó a los numerosos ejércitos de Felipe II en poco tiempo. La Holanda rica y esencialmente mercantil de fines del siglo XVI, fué tomada sin resistencia por unos cuantos caballeros de Luis XIV. Dos soldados solos cobraron el impuesto a Amsterdam y se apoderaron de Tumiden. El pueblo que teme perder los intereses, no se bate, y degenera.

POMPEYO GENER

NOTES MUSICALS

Gran teatre del Liceu. Inauguració de la temporada amb OTELLO de Verdi

L'obertura del Liceu representa una nota genuïnament, intensament barcelonina.

Es tradicional en nostre poble l'entusiasme per les manifestacions de l'art musical, i principalment per la lírica dramàtica, d'ençà que s'introduí a Espanya, per Barcelona, l'òpera italiana.

Nostre poble, eminentment democràtic en costums i en sentiments, i poc donat, per causa de l'absorbent treball, que dóna raó de la seva vitalitat econòmica, al conreu de les relacions socials, en l'actuació del Liceu troba ocasió per a aristocratitzar-se, diguem-ho aixís, i oferir testimoni de la seva innata elegància i de son refinat gust.

Es verament edificant, baix el punt de vista social, aquesta confraternització de tot un poble com a tribut a l'art, aquesta deposició de tots els rencors i aquest armistici concedit a les lluites que engendra la diferència de classes, davant la batuta aixecada del mestre per a senyalar els primers compassos del poema musical.

***

L'obra escullida fou *Otello*, per a debut del tenor Icilio Calleja i la soprano Ida Quatti. (Estava el teatre concorregut, però no ple, com ja presumíem, puix creiem que, seguint la novella empresa el camí que s'ha marcat, aquesta temporada no atreurà la atenció, no inspirarà interès al nostre públic, ni aconseguirà refer el prestigi del Liceu després de les veritables profanacions comeses per la passada empresa Volpini.)

Otello necessita un tenor d'intensitat, de força, i efectivament el senyor Calleja està dotat d'una veu potent, encara que en el primer acte el vegérem un xic insegur; coneix la *particella* de Verdi; i en el segon acte, després de la ja famosa frase *Ora per sempre addio; santa memoria*, demostrà que té temperament d'artista, veu extensa, ben impostada, i que ataca i sosté els aguts amb seguretat. En les escenes violentes demostrà conèixer i sentir la creació shakespeariana.

La senyora Ida Quatti, de veu agradable, clara i de bon istil, resultà interessant en «Desdèmona», encara que no arribà a esborrar el record d'altres «Desdèmones» que han trepitjat les meteixes taules.

Nostre Segura-Tallien estigué com sempre: bé, amb el pèrfid personatge de «Yago».

L'orquestra, sots la direcció den Mascheroni, notabilíssima en conjunt.

Debut de María Barrientos amb LAKMÉ, de Delibes

Amb el nom de la insuperable diva catalana al cartell, sabíem que hi assistiria nombrosa concurrència, puix que aquesta no hi anà pas per la carrinclonada den Leo Delibes.

María Barrientos alcançà altre èxit i esdevingué la sobirana de l'auditori, que l'escoltà amb fruïció.

La seva veu, avellutada i argentina, dominà, com sempre, al públic, que sent com si en sa gorja privilegiada hi haguessin fet niu els trovaires de les boscuries. En el duo de les campanes, del segon acte, estigué senzillament admirable. Del tenor Taccani en parlarem amb més fonament i justícia en una de les properes estrenes, puix semblava que estigués indisposat. Molt bé en Bettoni en el rôle del vell «Nilakanta».

S.